

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: T. T. T.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 4.12.2012, č.j. **KRPU-225078-24/ČJ-2012-040022-CV**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 4.12.2012, č.j. KRPU-225078-24/ČJ-2012-040022-CV, se **pro vadu řízení zrušuje a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 4.12.2012, č.j. KRPU-225078-24/ČJ-2012-040022-CV, jímž bylo vydáno rozhodnutí o zajištění žalobkyně podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu“) za účelem jejího předání podle právního předpisu Evropského společenství, a to Nařízení rady ES č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „nařízení“). Podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu byla stanovena doba trvání zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovaná porušila ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona o pobytu a ustanovení § 2 odst. 3 a 4 a § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalovaná porušila zásadu proporcionality, podle které je povinna šetřit práva osob nabytých v dobré víře a může do

těchto práv zasahovat jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Rozhodnutí žalované je čistě formalistické a není v souladu s veřejným zájmem ani neodpovídá okolnostem daného případu. Žalobkyně na území České republiky pobývala minimální dobu a zamýšlela se bezprostředně vrátit na území Německa, tedy do země, do které ji chce žalovaná předávat. Žalobkyně při kontrole všechna tato tvrzení uvedla a všechny okolnosti nasvědčovaly pravdivosti jejího tvrzení. Žalovaná však v rozporu s uvedenými zásadami správního řízení zahájila řízení o předání cizince podle nařízení. Žalovaná v tomto případě nesprávně aplikovala toto nařízení, neboť žalobkyně o mezinárodní ochranu nežádala a ani o mezinárodní ochranu nezamýšlela žádat. V tomto individuálním případě je tak zajištění žalobkyně nevhodné. Dále žalovaná porušila ustanovení § 129 odst. 1 a § 129 odst. 5 zákona o pobytu ve spojení s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně považuje výrok žalované o době trvání správního zajištění za nepřezkoumatelný pro jeho zcela nedostatečné zdůvodnění. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 93/2011-79. Žalovaná nezdůvodnila dobu zajištění jedinou větou, dokonce ani neuvedla, zda má k dispozici cestovní doklad či zda bude usilovat o vydání náhradního dokladu. Napadené rozhodnutí tak nesplňuje požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapitulovala dosavadní průběh řízení. Poukázala na to, že žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně a že nemá žádné oprávnění k pobytu ani pro území Německa, neboť její žádost o azyl byla dne 22.7.2012 zamítnuta. Dále uvedla, že dne 25.10.2012 došlo k předání žalobkyně zpět Spolkové republice Německo, neboť ta je příslušná k dalšímu řízení ve věci žalobkyně. Je ve veřejném zájmu, aby na území členských států EU pobývali pouze cizinci s platným oprávněním k pobytu a cizinci, kteří tuto podmínku nesplňují, musí počítat s tím, že bude zasaženo do jejich lidských práv v souladu se zákonem, jako tomu bylo i v případě žalobkyně. Nelze uvažovat o tom, že by se žalobkyně dobrovolně vrátila na území Německa, neboť ani tam není oprávněna pobývat. Doba trvání zajištění na 60 dnů byla stanovena na základě zkušeností a znalosti žalované s přípravou předání cizinců podle nařízení. Celý proces předání trval od 4.10.2012 do 25.10.2012, tedy co možná nejkratší dobu. Žalovaná stanovenou dobu zajištění stanovila vzhledem k okolnostem případu a předpokládané složitosti přípravy a realizace předání zcela jednoznačně přiměřenou a dostačující.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobkyně a žalovaná vyslovily souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.. Takové nedostatky, k nimž by soud musel přihlížet bez návrhu, však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu soud zjistil, že žaloba je důvodná.

Soud se nejprve zabýval přezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek, které směřovaly proti výroku, jímž byla stanovena doba trvání zajištění na

60 dnů, a to konkrétně tím, zda žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Pokud totiž soud dojde k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., uvede pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje; další žalobní námitky již nepřezkoumává (viz rozsudek NSS ze dne 8.3.2005, 3 As 6/2004, www.nssoud.cz). Každý výrok správního rozhodnutí tak musí být dostatečně odůvodněn, aby splňoval kritéria přezkoumatelnosti.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.10.2011, 1 As 93/2011, www.nssoud.cz, je uvedeno mimo jiné, že: „*Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s.ř.s.). Rozhodnutí žalované je v části týkající se vedlejšího ustanovení výroku, jímž se stanoví doba trvání zajištění, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K uvedenému právnímu názoru dospěl zdejší soud i při vědomí, že správní orgán zpravidla rozhoduje o zajištění cizince v časové tísní. Časová tíseň sice může odůvodnit do jisté míry sníženou kvalitu argumentace správního orgánu, nicméně nelze ji ospravedlnit absencí jakýchkoliv úvah stran některé části výroku rozhodnutí. Prezentovaný právní názor není výsledkem přepjatého formalismu, nýbrž výrazem soudní ochrany práv stěžovatele, jemuž bylo v důsledku zmíněné vady rozhodnutí žalované znemožněno seznámit se s důvody příslušné části výroku a směřovat vůči ní konkrétní žalobní body.*“

Ve věci sp. zn. 1 As 93/2011 rozhodoval Nejvyšší správní soud o rozhodnutí, jímž byla mimo jiné stanovena doba trvání zajištění podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu. Podle tohoto ustanovení věty první policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Ustanovení § 129 odst. 5 věta první zákona o pobytu, podle něhož byla stanovena doba zajištění v tomto případě, uvádí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Obě ustanovení mají obdobné znění a stejný účel, jímž je po úvaze správního orgánu, která se musí promítnout do rozhodnutí, stanovit individuálně určenou a přiměřenou dobu zajištění cizince. Je tedy zřejmé, že shora uvedené závěry Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 1 As 93/2011 se uplatní i v tomto případě.

V tomto případě však v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela absentuje jakékoli odůvodnění výroku o stanovení doby zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu. Soud již nemůže přihlížet k případným doplněním odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedeným ve vyjádření k žalobě. V daném případě tak žalovaná nedostála své povinnosti řádně vedlejší výrok o stanovení doby zajištění odůvodnit a zatížila své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti proto soud shledal předmětnou žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro

nedostatek důvodů podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s ve výroku I. rozsudku zrušil. Zároveň soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s vázána právním názorem soudu výše uvedeným. S ohledem na realizaci zajištění, resp. opuštění území České republiky žalobkyní, nebude zřejmě pro vydání dalšího rozhodnutí ve věci prostor.

Žalobkyně měla v projednávané věci plný úspěch, avšak náklady řízení nijak nevyčísčila ani ze spisu nevyplývají. Žalovaný pak nebyla ve věci úspěšná a ani jí nad rámec úřední činnosti nevznikly. Z tohoto důvodu soud ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 19.11.2012

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Oulická